

Jeg har gentagne Gange baade i 1896, før den Tid og senere haft Lejlighed til at udtale mig om, hvad der tilsigtes og kan naas ved dette Baneanlæg. Det skal jeg ikke fordybe mig i i Dag, det finder jeg uforment og skal kun sige, at denne Bane paa en Gang maa siges at være en Trafikbane, en Forbindelsesbane, der knytter de to Jærnbaneanet sammen mod Nordøst og Sydvest, og samtidig er den, om jeg saa maa sige, en Opdyrkningsbane, der vil bringe et ikke ringe Landomraade ind under Kultur. For de forholdsvis smaa Midler af 2 Mill. Kr. — eller skulle vi nu sige efter den højtærede Ministers Oplysninger i Gaar: 2,350,000 Kr. — naas dette forholdsvis store Gode. Jeg synes ikke, at Lovgivningsmagten kan skyde den Opgave, der saaledes ligger lige for, til Side.

Det ærede Udvalg fremhæver, at det ikke vil afvige fra den Lovgivningsskik, at Liniedetailler almindeligvis ikke optages i Lovteksten. Det kan i og for sig være rigtigt, og jeg skal heller ikke komme stærkt ind paa Liniespørgsmaalet, saa meget mindre, som det er min Forvisning, at Banen netop ifølge sin Karakter af Forbindelsesbane maa blive saa retliniet som muligt. Gaar man ud fra det, fastholdes dette Hovedsynspunkt, tror jeg, Linien vil blive, saaledes som jeg skal antyde ved at nævne enkelte Punkter mellem Endepunkterne Viborg og Herning. Det vil blive over Hald, Dollerup — paa det Punkt ved Dollerup, hvor Vejene krydses mellem Dollerup Mølle og Skole — videre over Havredal, derfra til Karup, maaske med Station Vest for Aaen — derom skal jeg ikke udtale mig, det er muligt, at det vil være rigtigt at lægge Stationen Vest for Aaen — og saa videre efter Sunds, Vest eller Øst om Sunds-Sø, saaledes som det nu maatte findes rigtigt, og saa til Herning. Den Retning, synes jeg, maa kunne samle alle om sig. Der er selvfølgelig dem, der ville trække den længere mod Vest, ligesom ogsaa dem, der ville trække den længere mod Øst, men Hensynet til Banens Karakter som Forbindelsesbane gør den, som jeg har nævnt, til den naturlige Retning, men jeg antager ikke, at der her ved denne Behandling vil rejse sig nogen større Kamp om disse Detailler.

Jeg gentager, at de, der ere virkelige Venner af Herningbanen, virkelige Venner af, at dette Spørgsmaal nu drages frem, ikke ville vanskeliggøre det ved at rejse en hidsig Kamp om Detaillerne.

Jeg ved ikke, om det er ubeskeden, naar jeg henstiller til det ærede Udvalg og ogsaa til den højtærede Minister, idet jeg trods alt haaber paa hans Medvirken, at der ved denne Lov i al sin Almindelighed træffes, hvad man kan kalde Tidsbestemmelser med Hensyn til Anlæggenes Udførelse. Det bliver fremhævet baade fra den ene og den anden Side, at det er for meget paa en Gang, og man maa jo ogsaa gaa ud fra som givet, at det ikke skal gennemføres absolut paa en Gang, hvad jo ogsaa den ærede Ordfører fremhævede i Gaar, men han antydede ikke, at man vilde ind paa en nærmere Tidsbestemmelse eller en nærmere Deling af Arbejdet. Jeg antager dog, det vil være heldigt at komme ind paa noget saadant, at man for Eksempel satte et Tidsrum af indtil 3—4—5 Aar og saa sagde: Det første Aar tage vi fat paa det, det næste Aar tage vi fat paa det, og det tredje og fjerde Aar paa det og det, hvorledes saa Rækkefølgen for de enkelte Led bliver, derpaa skal jeg ikke insistere. Jeg skal kun sige, at jeg, ikke fordi Viborg—Herningbanen ligger mig saa særlig paa Sinde, som den gør, men efter Forholdenes hele Natur vilde finde det rimeligt og naturligt at begynde med Stykket fra Viborg til Herning, derefter tage Stykket fra Holstebro over Herning til Give og saa endelig Ombygningen af Give—Vejle samt Vejle Banegaardsforholds Ordning. Jeg synes, det er den naturlige Rækkefølge, men nogen Tidsbestemmelse synes jeg i alt Fald maa træffes netop af Hensyn til Statskassens Evne til at udrede de Beløb, der skulle anvendes, og ogsaa for ikke at spænde Arbejdsmarkedet for stærkt ved pludselig at kaste disse store Anlæg ind og derved trække Arbejdskraften ud af dens rolige, normale Rammer.

Jeg maa dernæst vende mig til den højtærede Minister. Den højtærede Minister synes ved en Korrespondance til adskillige Blade at være ledet ind paa den Tanke, at dette Forslag skulde være Udtryk for en særlig Velvilje over for ham i